17

సంతాన యోగం

హనుమాయమ్మ కాపరానికొచ్చి ఆరేళ్ళ యిందికాని సంతానం కలుగలేదు. పల్నాటి వీరుడైన బాలచంద్రుణ్ణి కనటానికి ఐతాంబ నోచిన నోములన్నీ మాలక్ష్మమ్మగారు కోడలి చేత నోపించింది కాని ఆ అమ్మాయికి నెల మాత్రం తప్పించలేక పోయింది !

కాఫీపొడుముకీ, కందిపప్పుకీ అప్పుకొచ్చిన అమ్మలక్కలు వేళాకోళంగా, "ఏమే హను మానూ, మేమంతా సారెవుండకోసం కనిపెట్టు కూర్చుంటే నువ్విలా వూరుకోడం బాగుండ లేదు!" అనేవారు. హనుమాయమ్మ కది ప్రాణ సంకటంగా పరిణమించేది. ఆ ప్రసక్తి వచ్చి నప్పుడల్లా మా లక్ష్మమ్మ ముఖం చిట్లించుకుని,

ఆ పిల్లకి వినపడేటట్లే, 'మాచమ్మ!' అనీ, 'గొడ్డుది!'అనీ తిడుతోండేది.'ఇలా అంటూంది మీఅమ్మ!''అని ఆపిల్ల సేతు రామయ్యతో మొరపెడితే "ఉన్నమాటఅంటే వులుకెందుకు?" అన్నాడా మగమహారాజు.

సేతురామయ్యకి జ్యోతిషం రాదుకాని అందులో అతగాడికి చాలా నమ్మకం వుంది. కనపడ్డ జ్యోతిష్కులందరికీ అతడు తన జాతకం, హనుమాయమ్మజాతకం చూపించి 'సంతానయోగం వుందా, లేదా' అని అడిగేవాడు. జాతకాలను పరిశీలించినప్పుడు జ్యోతిష్కులు అతడు కోరిన యోగంవిషయంలో 'వున్న'దని కొందరూ, 'లే'దని కొందరూ భిన్నాభిప్రాయానికి వచ్చినా, పైకి చెప్పటంమటుక్కు వారంతా 'ఉంది' అనే అన్నారు. 'లేదు' అని చెప్పి నైరాశ్యం కలుగజెయ్యటంకన్న 'ఉంది' అని చెప్పి, ఫలానికి ఎదురుచూసేటట్టు చెయ్యటమే పెద్దమనుష్యులైన జ్యోతిష్కుల పద్ధతి. ప్రతి జ్యోతిష్కుడూ "సంతానయోగం వుంది" అనటంతోనే మాలక్ష్మమ్మ, "వుంటే పుట్టరేం మరి?" అని గద్దించి అడిగేది. దానికి దైవజ్ఞుడేం చెబుతాడు? హనుమాయమ్మే, "తొందరపడితే ఎలాగ? ముందు ముందు పుడతారు" అంది ఒకమారు. "పుడతారు! ముదిమయాక ముచ్చటా, అరవయ్యేళ్ళొచ్చాక సమర్తాను!" అని కసిరి కొట్టింది.

మరోయేడాది దొర్లిపోయింది. సంతానం కలుగలేదన్న అసంతృప్తి మాలక్ష్మమ్మకి బహిరంగంగానూ, సేతురామయ్యకి లోలోపలా విజృంభిస్తోంది. ఇలా ఉండగా వారింటి

కొకనాడు వల్లభాచార్యులనే జ్యోతిష్కుడొకడు దిగేడు. గుమ్మం ఎక్కుతూనే సేతురామయ్యతో, "కామేశంగారి కుమారుడవేనా నువ్వు?" అని ఏకవచనంలో సంబోధించాడు.

సేతురామయ్య, "చిత్తం. తమ దర్శనం ఇదివరలో చెయ్యలేదు" అన్నాడు.

"నువ్వు నన్నెరగవు లే! మీ నాయనతోటే నా పరిచయం. చాలా యోగ్యుడాయన" అంటూ, మేనమామో పినతండ్రోలాగ ఇంట్లో ప్రవేశించాడు. స్నానం చేసి, నామాలు దిద్ది కూచుని సేతురామయ్యతో, "అబ్బాయ్, ఈ ఊరి జడ్జీ గారు టెలిగ్రాం ఇస్తే వచ్చాను. వారి అబ్బాయికి సంబంధాలొస్తున్నాయిట. పెళ్లికుమార్తెల జాతకాలు చూపించాలని రప్పించారు. మరోగంటలో వారింటికి వెళ్ళాలి...ఈలోగా ఊరికే కూచోడమెందుకు? మీ జాతకాలిలా తే. ఫలాలు చూసి చెపుతాను. తూచి చెప్పినట్లు నిదర్శనాలు కనపడతాయి!" అన్నాడు.

సేతురామయ్య, "ఇంక జాతకాలను ఏ జ్యోతిష్కుడికీ చూపించను!" అని నిశ్చయానికొచ్చి కూడా, "ఏమో ఏ పుట్టలో ఏ పాముందో" అన్నట్టు తోచి, వాటిని పైకితీసి, ఆచార్యులవారికి అందించాడు.

జాతకాలలో పేర్లు ఉన్నాయిగనక ఏ జాతకం ఎవరిదో తెలిసిపోతూనే ఉంది. ఆచార్యులవారు హనుమాయమ్మ జాతకమే తీసుకు పరిశీలించారు. "శ్రేష్ఠమైన జాతకమోయ్ ఇది!" అన్నారు. ఒక నిముషం సేపు నిశ్శబ్దంగా పరిశీలించి, ఉన్నట్టుండి

సేతురామయ్యకేసి చూసి, "ఐతే అబ్బాయ్, మీ కింకా సంతానం కలగలేదన్నమాట!" అన్నారు.

"ఈయన ఇట్టే కనిపెట్టేశాడే!" అని ఆశ్చర్యపోతూ సేతురామయ్య, "లేదండీ" అన్నాడు.

ఆచార్యులవారు విచారం వొలకబోస్తూ, "ఇంతగొప్ప జాతకానికీ ఈ ఒక్క లోపం పెట్టాడా విధాత! సంతాన యోగం లేకుండా చేశాడు!" అన్నాడు.

ఇతరజ్యోతిష్కులు ఉన్నదన్న సంతానయోగం ఈయన లేదనటంతోనే సేతురామయ్యకు ఆచార్యులవారిపై అమితమైన గౌరవం కలిగింది. ఆచార్యులవారు, "జడ్జీగారింటికి వెళ్ళటానికి వేళ అయింది" అని లేచారు.

సేతురామయ్య, "తమరికి అభ్యంతరం లేకపోతే సాపాటు మాయింటనే చెయ్యాలి" అన్నాడు.

"మీఇంటోగనక నాకేమీ అభ్యంతరంలేదు కాని ఈమాటుకి వదిలెయ్యి. జడ్జీగారింట పని చూసుకుని నేను అలాగే వెళ్ళిపోతాను. ముందు ముందు నేను తరుచూ వస్తూనే ఉంటానులే." అని వెళ్ళిపోయారు. సేతురామయ్యకి ఆయన వెడుతోంటే, ఒక ఆప్తుడు వెళ్ళిపోతూన్నట్లనిపించింది. ఆ విచారంలో పరధ్యానంగా ఉండటంవల్ల సేతురామయ్య గమనించలేదుగాని ఆచార్యులవారు పుచ్చుకున్న రోడ్డు జడ్జిగారి బంగళాకు వెళ్ళేదిమాత్రం కాదు.

ఆచార్యులవారు మళ్ళీ, పక్షం తిరక్కుండానే వచ్చారు.

"ఏమిటోయ్, ఏదో విచారంతో కుంగిపోతున్నట్లున్నావు! పిల్లలు కలుగలేదనేనా?" అన్నారు రావటంతోనే.

సేతురామయ్య అంత కుంగిపోకపోయినా ఆయన ఆ మాట అనటంతోనే అంతపనీ జరిగినట్లే తోచిందతగాడికి. "ఆ భగవంతుడు ఇవ్వనప్పుడేం చేస్తామండీ' అన్నాడతడు.

ఆయన, "అబ్బె, అలా నిస్పృహచెందకు" అన్నాడు.

"నిస్పృహ కేముంది లెండి! ఎక్కడినుంచో ఓ నలుసును తెచ్చి పెంచుకోవాలి" అన్నాడు సేతురామయ్య.

"ఛీ-ఛీ! అలాంటి తెలివితక్కువ పనిమాత్రం ఎన్నడూ చెయ్యకు! ఏ చెట్టు కా చెట్టు మొగ్గతొడిగి అది పువ్వూ, పిందే, కాయా అవాలికాని మరోకాయను తెచ్చి అతుకు పెడితే అతుకుతుందిటోయ్ వెఱ్ఱివాడా!" అన్నాడు ఆచార్యులవారు.

"తమరు సెలవిచ్చినది రైటే. కాని ఆ చెట్టుకి మొగ్గతొడిగే యోగం లేనప్పుడేమిటి చేసేది?"

"ఏమిటా? ఆ చెట్టు కాకపోతే మరోహాటి. గొడ్డు చెట్టుని పట్టుకు వేలాడుతావా?" అన్నాడు ఆచార్యులవారు.

సేతురామయ్య గుండె ఝల్లుమంది. మాలక్ష్మమ్మకీ ఆ మాటలు వినపడ్డాయి. "ఇదేమిటీ? ఇన్నాళ్ళూ నాకీ ఊహ తోచిందే కాదు! నా బుద్ధి బూడిదగానూ!" అనుకుందామె. ఆచార్యులవారు ఇంకేమీ అనకుండానే వెళ్లిపోయారు.

ఆయన ఆ యింట్లో నాటిన విషబీజం హనుమాయమ్మకి తెలియదు. ఆయన మళ్లీ వచ్చేసరికి ఆమె వూళ్లో

లేదు కూడాను. మేనకోడలి పెళ్లి అని పుట్టింటికి వెళ్లింది. ఆచార్యులుగారు ఈసారి కొందరు పెళ్లికుమార్తెల జాతకాలు వెంటబెట్టుకొచ్చారు. ఒక్కొక్క జాతకమే పరిశీలిస్తో సేతురామయ్యకు ఫలాఫలాలు విశదీకరించి చెప్పటం మొదలెట్టేరు. అతడు వయసుమళ్లిన వితంతువులు పురాణంవింటూన్నట్లూ, బుద్ధిమంతులైన విద్యార్థులు పాఠం వింటూన్నట్లూ భక్తిశ్రద్ధలతో ఆయన చెప్పేదంతా విన్నాడు. మాలక్ష్మమ్మ కూడా వచ్చి నిలబడేసరికి ఆచార్యులవారు ఒక జాతకం తీసి, "అక్కగారూ, ఈ జాతకురాలికి పదిమంది పిల్లలు పుట్టే యోగం వుంది. ఐదుగురు మగపిల్లలూ, ఐదుగురు ఆడపిల్లలూను! ఔను; ఆడా, మగా సంతానం కలుగుతేనే సరదాలన్నీ తీరటం! ఏమంటారు?" అన్నాడు.

"ఏమనటానికీ ఏముంది? మాకా అదృష్టం వుందా అంటాను" అంది మాలక్ష్మమ్మ.

"అదృష్టాని కేముం దిందులో! మీ అబ్బాయేమైనా ముసిలివాడా, ముక్కిపోయినవాడా? నడియవ్వనంలో వున్నాడు. వెనకాల బోలెడు ఐశ్వర్యం. ఎవడు పడితే వాడు కళ్ళకద్దుకుని ఇస్తాడు తన పిల్లని. మీ కెందుకూ లేనిపోని సందేహాలు? మీరు 'మహా బా'గనండి, రేపు సాయంత్రానికి మీకీ సంబంధం నిశ్చయం చేయిస్తాను!" అన్నాడు ఆచార్యులవారు.

సేతురామయ్య జాగ్రదవస్థలోనే వున్నా నోరు తెరిచి "ఇదేమిటి? నాకు రెండో పెళ్ళి తలపెడుతున్నారా?" అనలేకపోయాడు. ఎవరిదో కంఠస్వరం ఒకటి ఎక్కడో దూరంగా

పాతాళంలోంచి వస్తూన్నట్లుగా వినపడి, "ఏమండీ,అలా ఊరు కుంటారేం? పండంటి కాపరానికి ద్రోహం తలపెడుతూన్న ఈ దుర్మార్గుణ్ని మెడమీద చెయ్యివేసి అవతలకి గెంటెయ్య రేం?" అన్నట్లయింది సేతురామయ్యకి. "ఇది ద్రోహమా, కాదా?" అన్న ఆలోచనలో పడ్డట్టున్నాడు. ఆలోచన తెగక పెద్దలైన ఆచార్యులవారినే అడిగి సందేహనివృత్తి చేసుకుందా మని కాబోసు నోరుతెరిచాడు. కాని అతణ్ని మాటాడనిచ్చే దెవరు? "కుర్రనాగమ్మావి నీ కేం తెలుసు? నీ బాగోగులు చూసేదాన్ని నేనున్నానుగా?" అన్నట్లు మాలక్ష్మమ్మ అతగా డికి అడ్డువచ్చి, "అన్నగారూ, మీ మేలు మేం ఎన్నడూ మరువలేం. ఈ సంబంధం రైటుచేయించండి" అంది. ఆ పిల్ల యెవరో, వాళ్ళ సాంప్రదాయ మెట్టిదో తెలుసుకోడానికి ఆవిడకు అవసరమే లేకపోయింది. ఆ హాలుగుమ్మంలో నిలబడి వున్న ఆమెకు కుడివైపునుంచి ఐదుగురు మనుమలూ, ఎడం వైపునుంచి ఐదుగురు మనుమరాళ్లూ వచ్చి తన్ను ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తున్నట్లు తోచి ఆమె మహదానందంలో మునిగి పోయింది. హనుమాయమ్మ అనే వ్యక్తి ఎక్కడా ఆమె మనో వీధిలో గోచరించనే లేదు.

మర్నాడు సాయంత్రానికి ఆచార్యులవారు ఒక లావు పాటి పొట్టి ఆయనను వెంటబెట్టుకు వచ్చాడు. "ఈయనే నమ్మా మీ వియ్యంకుడు. మీ వాడికి ఉత్తపిల్లనే గాకుండా ఈయనశక్తికి మీరైనట్లు కొంత కట్నం కూడా యేర్పాటు

చేయించాను. ఊరికే లాంఛనం కిందగాని, మీ కది తాంబూలం ఖర్చుకి రాదనుకోండి'' అన్నాడు. ఆమాటలకి మాలక్ష్మమ్మ చాలా సంతోషించింది.

''రేపే వచ్చి పిల్లని చూసుకోండి. 'శుభస్య శీఘ్రం' అన్నారుకదా'' అన్నారు ఆచార్యులవారు.

సేతురామయ్య సందేహిస్తో చాటుగా తల్లితో, ''ఏమే అమ్మా,'' అన్నాడు.

''ఏమే ఏమిట్రా? ఆ వట్టిగొడ్డుతో ఇంకా ఎన్నాళ్లురా కాపురం? బతికుండగా ఒక్క నలుసునైనా ఎత్తుకునే అదృష్టం లేదుట్రా నాకు? ఇంతకీ ఈ ఐశ్వర్యమంతా యెవరికి వప్పజెప్పి వెడదామనీ నీ వుద్దేశం?''అని మాలక్ష్మమ్మ ఒక్క వూపు వూపేసరికి, అతడు బద్ధకమంతా వదిలిపోయినవాడికిమల్లే లేచి ప్రయాణంకట్టేడు. ''ఇది ధర్మంకాదు సుమండీ! ఇలాగైతే నా గతేం గాను!'' అని ఎవరో అంటూన్న ట్లనిపించిందిగాని, ''ఒక్కగాని ఒక్క నలుసునైనా కన్నావుకాదు మరి! నే నేం చేసేది?'' అంటూ, అతడు ఆ పొట్టి ఆయనను అనుసరించి వెళ్ళేడు. ''ఎందుకైనా మంచి''దని మాలక్ష్మమ్మా వెళ్ళింది.

వయసొస్తే వంకరకాళ్ళుకూడా తిన్నబడతాయన్నట్లు ఆ పదహారేళ్ళ శ్యామల ఆ తల్లీకొడుకుల కళ్ళకి బాగానే ఆనింది. ''పిల్లలతల్లి కాబోయే లక్షణాలు చూస్తేనే తెలుస్తున్నాయి!'' అని మెచ్చుకుంది మాలక్ష్మమ్మ. ''మనకి అంతకంటె కావలసిం దేముంది?'' అన్నాడు సేతురామయ్య. '' 'ఆలస్యా దమృతం విషం' కనుక రేపురాత్రి ముహూర్తా

నికే ఈ శుభకార్యం కానిద్దాం" అన్నారు ఆచార్యులవారు. అక్కడ హనుమాయమ్మ మేనకోడలి పెళ్లికీ అదే ముహూర్తం. ఆ పెళ్లిలో పెళ్లికూతురు చేత చురుగ్గా తలంబ్రాలు పోయిస్తూ ఆ ఆనందానుభూతిలో మగ్నమైయున్న హనుమాయమ్మకు అదేసమయంలో తనభర్త నెత్తిపైన మరొకర్తె తలంబ్రాలు పోస్తోన్నదని ఎలా తెలుస్తుందీ పాపం!

తరువాత హనుమాయమ్మకి సంగతి చూచాయగా తెలిసి, మొదట, 'కిట్టనివాళ్లు తెచ్చిన పుకారు' అనుకుంది; వెంటనే గుండె ఝుల్లుమని 'ఏమో!' అనిపించింది. ఇంక అక్కడ వుండలేక రెండో అన్నగారిని వెంటబెట్టుకుని అత్తింటికి చేరుకుంది. ఇంకా ఎక్కడి అత్తిల్లు! ఆమెకు భర్త పరాయివాడయాడు. శ్యామలతండ్రి ఇచ్చిన లంచం మూడు వందలరూపాయలూ పుచ్చుకొని శ్రీమాన్ వల్లభాచార్యులు ఆమె కన్నెచెఱ తీర్చి, ఈమె గొంతుకకోసేశాడు!

హనుమాయమ్మ అన్న ఉమాపతి, గదిలో తలుపు బిడాయించుకుని కూర్చున్న సేతురామయ్యను ఉద్దేశించి "తియ్యరా తలుపు వెధవా? నీకు జరగవలసిన అసలు పెళ్ళి చేస్తాను!" అంటూ దభీదభీమని తలుపు తన్నేడు.

మాలక్ష్మమ్మ దూరాన్నుంచి "కోరుకున్న మనువర్తి ఇస్తాను. అల్లరిచెయ్యక అవతలికి వెళ్లండి!" అంది.

ఉమాపతి రుద్రుడైపోయి, కాలిచెప్పూవూడదీసి, "ఏమిటన్నావు ముండా!" అంటూ అటువైపు పరుగెత్తేడు.

ఏడుస్తూ కూచున్న హనుమాయమ్మ తటాల్న లేచి అన్న కాళ్ళకి అడ్డుపడి "వద్దు బాబోయ్, వద్దు" అని గోలపెట్టింది. ఉమాపతి 'కేసు పెడతా'నన్నాడు. 'వద్దు' అంది హనుమాయమ్మ.

పక్కింటి నరసమ్మగారు రహస్యంగా, "ఇంత భూమి ఐనా రాయించుకోవే, వెర్రిపిల్లా!" అంది. 'వద్దు' అంది హనుమాయమ్మ. "అలాగైతే ఇంక మన కిక్కడేం పని?" అంటూ ఉమాపతి ఆమెను బండి ఎక్కించి తీసుకుపోయాడు.

మాలక్ష్మమ్మ శ్యామల్ని గదిలోకి పంపించిన రాత్రే, వసారాలో మంచంమీద పడుకుండి, "ఇంక శ్యామల మళ్ళీ వెలపల ఉండకూడదు!" అని భగవంతుణ్ని ప్రార్థించింది. కాని శ్యామల నెలా అవకుండానే అవతల కూర్చుంది. నెల తరవాత నెల రెండుసంవత్సరాలు క్యాలెండర్లలో కాగితాలు చిరుగుతూ వచ్చాయేకాని మాలక్ష్మమ్మ కోరిక సిద్ధించలేదు. ఒకనాడు వల్లభాచార్యులు వస్తే ఆమె నిర్మొగమాటంగా, "ఏమండీ, పదిమంది పిల్లలన్నారు ఏకంగా? ఇంతేనా మీ జ్యోతిషం?" అని అడిగేసింది.

ఆ దుర్మార్గుడు తొణుకూ బెణుకూ లేకుండా, "సూర్య చంద్రాదులు గతులు తప్పడం ఉంటుందేమోగాని నా జ్యోతిషం తప్పదు. ఈ పిల్ల కింకా సంతానం కలగలేదూ అంటే లోపం ఈ జాతకురాలిది కాదు!" అన్నాడు.

మాలక్ష్మమ్మ ఊరుకోక "మరెవరిది?" అంది.

"చెప్తా. ఏమోయ్, సేతురామయ్యా, ఏదీ నీ జాతకం? చూతాం పట్టుకురా." అన్నాడు వల్లభాచార్యులు. ఆ జాతకాన్ని ఎగాదిగా ఐదునిముషాలు పరీక్షించి, తేలుకుట్టినట్లు ఉబ్బెత్తుగా లేచి, "ఇదీ కారణం!" అన్నాడు. సేతురామయ్యా, తల్లీకూడా నోళ్ళు తెరిచి చూస్తోంటే ఒక్క క్షణం ఆగి ఆ కృత్రిమకార్తాంతికుడు, "అబ్బాయ్, లోపం అంతా నీ జాతకంలో ఉంది. నీ జాతకంలో సంతానయోగం లేదు! ఆనాడు దీన్నికూడా చూడకుండా ఈ పిల్లని నీకు పెళ్ళి చెయ్యటం నాది పొరపాటే!" అంటూ, చరచరా నడిచి వెళ్ళిపోయాడు.

సేతురామయ్య చాలా దిగులుపడ్డాడు. "లోపమంతా నా జాతకంలో పెట్టుకుని, హనుమకి అపచారం చేశానన్నమాట!" అన్నాడు.

మాలక్ష్మమ్మ, "ఇప్పుడు దానిమాట తలపెట్టడం ఈ శ్యామలకి అపచారంచెయ్యడం! ఊరుకో!" అని కూకలేసింది.

మరోనెల గడిచేసరికి శ్యామలకి వేవిళ్ళు ప్రారంభించాయి! మాలక్ష్మమ్మ ఆనందానికి మేరలేదు. గబగబా పరుగెత్తివెళ్ళి కొడుకుతో, "ఒరే నానీ" అంది.

"ఏమిటమ్మా?" అన్నాడు సేతురామయ్య.

ఆమె ముసిముసి నవ్వుతో "శ్యామలకి కడుపురా!" అంది. అనేసి, శ్యామల దగ్గిరకి పరుగెత్తింది. పని గట్టుకు వెళ్లి

అందరికీ చెప్పింది; వియ్యాలవారికీ, దగ్గిర బంధువులకీ కబురు చేయించింది. సారెకావిళ్ళు ఎక్కడెక్కడినుంచో రావటం ప్రారంభించాయి. మిఠాయి వుండలను ఇరుగుపొరుగులకు పంచిపెట్టడమే చూసుకుందిగాని, మాలక్ష్మమ్మ, సేతురామయ్య అదోమోస్తరుగా వుంటున్నాడన్న సంగతి గ్రహించింది కాదు.

"నా జాతకంలో సంతానయోగం లేనప్పుడు శ్యామలకి కడుపువచ్చిందంటే యేమన్నమాట?" ఇదీ సేతురామయ్యలో బయలుదేరిన అనుమానం! ఈ అనుమానం ఆ అభాగ్యుడి హృదయంలో అణువులా ప్రవేశించి, శ్యామలకు నెలలు నిండుతోన్నకొద్దీ వృద్ధిచెంది పెనుభూతమై కూచుంది.

తల్లి అడిగింది: "ఏమిట్రా అలాగున్నావ్?" అని. "ఏమండీ అలాగున్నారు?" అని అమాయకంగా శ్యామలా అడిగింది. ఎవరేమడిగినా అతడు చెప్పేడు కాదు. లోపల బయల్దేరిన ఆ హాలాహలం అతణ్ని లోలోపలే దహించింది.

శ్యామల మగశిశువుని ప్రసవించిందనీ, బారసాలకు రావలసిందనీ పసుపుకార్డు వచ్చింది. తనకు ఆరోగ్యంగా లేదని సేతురామయ్య వెళ్లలేదు. అతడు క్రమంగా శుష్కించి మంచంబట్టేడు. ఆ రోగం ఏమిటో వైద్యుడికి తెలవనేలేదు. కొడుకూ, కోడలూ బారసాల పీటలమీద కూర్చుంటే చూడా

లని మాలక్ష్మమ్మ మనసుపడిందిగాని ఆ ముచ్చట ఆమెకు తీరనేలేదు. మొగుడికి చాలా జబ్బుగావుందని తెలవటంతోనే, పిల్లవాడికి మూడో నెల వెళ్లకుండానే శ్యామల శిశువుతో అత్తింటికి వచ్చింది. "ఇదుగోరా నీ కొడుకు!" అంటూ మాలక్ష్మమ్మ మనుమణ్ని తీసుకొచ్చి, కళ్ళుమూసుకుని ఆయాస పడుతోన్న సేతురామయ్యకు చూపబోయింది.

సేతురామయ్య పడుకున్నవాడల్లా లేచికూచుని మండి పడుతో, "నా కొడుకా? కాదు! నే చచ్చాక వీడు నా తద్దినాలు పెట్టడానికి కూడా వీల్లేదు" అంటూ మంచంమీదనుంచి కిందపడిపోయాడు. మరోక్షణానికి శవంచుట్టూ అంతా మూగి రోదనం చేశారు! తన అపరాధం ఏమిటో తెలవకుండానే ఆ శిశువూ క్యారుమన్నాడు.